

1. Multitudinari míting de la CNT a Montjuïc 2. Peirats i Montseny com a oradors 3. Actuació a les Jornades Llibertàries del Parc Güell ■ EUROPA PRESS

Fa trenta anys del multitudinari míting de la CNT a Montjuïc i de les Jornades Llibertàries Internacionals del Parc Güell i del Saló Diana

L'estiu llibertari

David Castillo
BARCELONA

El juliol del 1977 va ser especial. Sorgits de les catacumbes de la repressió i provinents de diferents sectors socials, milers de llibertaris van protagonitzar alguns dels esdeveniments més espectaculars de la Transició democràtica. El primer va ser el multitudinari míting de Montjuïc, en què la reunificada i renascuda CNT va reunir centenars de milers de persones, 100.000 segons la Guàrdia Urbana, 300.000 segons els organitzadors. La segona convocatòria popular van ser les Jornades Llibertàries Internacionals, dividides entre els actes del Parc

Güell i els del Saló Diana, del Barri Xino. Les Jornades havien estat convocades també per la CNT i per la revista *Ajoblanco*, capçalera que en aquells mo-

Vells anarquistes i adolescents van compartir dos esdeveniments de l'any clau de la Transició

ments tenia una difusió molt superior a la que poden tenir la majoria dels diaris actuals, quan no era prohibida pels censors.

Tots dos esdeveniments van aplegar diferents sectors de la societat, artistes, obrers, estudiants, intel·lectuals i, fins i tot, una àmplia representació de vells militants llibertaris d'abans de la guerra. Després d'una última clandestinitat protagonitzada per les organitzacions comunistes, especialment el PSUC i el PCE, els llibertaris van renéixer amb força, acompanyats per un desig d'alliberament que reivindicava no tan sols ideals anarquistes clàssics sinó d'altres, amb nexes amb la contracultura, el pop i les

restes del hippisme, especialment actiu a Catalunya, a les Balears i a les principals ciutats de l'Estat.

El míting de Montjuïc va servir per mostrar la força de la veterana CNT, però també va evidenciar el divorci entre les generacions de l'exili i les de l'interior. Les intervencions estel·lars de Josep Peirats, de Frederica Montseny i de Juan Gómez Casas van tenir lectures disperses entre la nombrosa assistència a l'acte. Les Jornades, tal com recorda el tríptic de la convocatòria, es produïen quan la CNT es trobava desbordada davant l'allau d'afiliació massiva. Els actes teatrals, el cinema i la música es van alternar amb els debats i les

taules rodones sobre l'antimilitarisme, l'ecologia, la sexualitat, el feminisme, l'ensenyament i les combinacions entre oci, joc i treball. Entre els participants, cal destacar Emma Cohen, Fernando Fernán-Gómez, Juanjo Puigcorbó, Mario Gas, Comediants, Pau Riba, Sisa, la Dharma, Daniel Cohn-Bendit, Ramon Muns, Marina Rossell, la Plateria i un llarg etcètera.

Aquest aniversari coincideix amb la publicació de dos llibres de memòries fonamentals de Luis Andrés Edo i de José Ribas, el primer, dirigent anarquista heterodox, i el segon, ànima d'*Ajoblanco*. L'estiu llibertari seria fagocitat a la tardor. Somni i malson. ■

Cultura en breu

MEMÒRIA HISTÒRICA Inaugurat el museu del camp nazi de Flossenbürg

El president ucraïnès, Víktor Iúshenko, i el ministre alemany d'Afers Exteriors, Frank-Walter Steinmeier, van inaugurar ahir un museu a l'antic camp de concentració nazi de Flossenbürg, al sud d'Alemanya. Es tracta de l'últim dels antics camps de concentració nazis on s'ha obert un centre de documentació per recordar el que va succeir durant el Tercer Reich. Aquest camp pràcticament no es coneixia abans del 1990.

ARQUEOLOGIA Descobreixen la fortalesa més gran de l'època faraònica

Egipte va anunciar ahir la descoberta de Tharo, la fortalesa més gran de l'època faraònica, i de dues fortalesses menors més. Les tres formaven part d'un conjunt d'onze castells que eren una ruta militar que anava des de Suez fins a la ciutat de Rafah, a l'actual frontera entre Egipte i els territoris palestins. Els forts estaven destinats a defensar la ciutat del faraó Ramsès II, Piramsès, que va ser la capital d'Egipte durant les XIX i XX dinasties (1560-1081 aC).

ART L'empresari Plácido Arango serà el nou president del Prado

El ministre de Cultura, César Antonio Molina, proposarà, dijous vinent, al patronat del Museu del Prado l'empresari Plácido Arango com a president d'aquest òrgan, càrrec en què substituirà Rodrigo Uría, mort dimarts. Propietari d'una gran col·lecció d'art, Arango és el fundador de la cadena de restaurants Vips.

Crítica* dansa

Bàrbara Raubert Nonell

Ombres de política

Una dansa que s'auto-defineix com a biopolítica no necessita més explicació sobre els seus objectius ni sobre on col·loca l'accent de la recerca; queda clar que l'art hi pesa menys que l'interès social.

Però, justament per aquest motiu, la manera com vehicular el discurs s'hauria de cuidar més encara, en lloc de confiar que el

valor de les idees emmascarar un artefacte a mig construir. Per molt que compartim el menyspreu per la violència i valorem l'esforç d'allunyar els joves de la marginalitat, i tot i que reconeguem el virtuosisme dels ballarins, *Febre* no s'encomana quan es presenta en un teatre.

Així com la neu d'un televisor dessintonitzat ens diu una realitat desenfoca-

El valor de les idees no dissimula un artefacte a mig construir

da, trencada. Membres es mou amb elements simbòlics alhora que fa servir la literalitat en la recreació d'escenes violentes o de personatges vençuts per les seves addiccions. Una teatralitat

que pot ser tendra i íntima, com en el personatge alcohòlic intentant reomplir l'ampolla vessada, però que un segon després pot desprestigiar el conjunt, ja que passar del símbol al detall és tan perillós com passar del microscopi a l'objectiu macro.

Presentat al carrer, la intensitat dels intèrprets s'encomanaria amb molta més eficàcia als espectadors sor-

presos enmig de les seves curses diàries, però a la tarima del Mercat de les Flors, el ritme que tenen els ballarins li manca a l'espectacle: desmembrat en petites escenes i balls sense cadència pròpia.

Amb tot, impressiona veure'ls saltar i caure, doblegant el seu cos de qualsevol manera: semblen d'un medi diferent al nostre, on córrer equival a repòs. *Hip-hop*,

street dance, capoeira, samba... dins seu hi ha tots els ritmes que omplen els carrers i les ànimes dels habitants d'un país pobre però, evidentment, riquíssim en recursos, que pateix, però no per això deixa de ballar.

* **Febre**, COMPANYIA MEMBROS. GREC, TEATRE OVIDI MONTLLOR, 19 DE JULIOL